

3

Ahol a kegyelem és a szentség összetalálkozik

Nagyon fiatal hívő voltam még. Szerettem imádkozni, Istennel foglalkozni, betöltekezni Szent Szellemmel, de tudatában voltam annak is, hogy újra és újra elrontok valamit, és amikor egy-egy megvallott bűnömet újra elkövettem, akkor elkezdtem elkeseredni. Ahogy egy napon otthon imádkoztam, próbáltam Isten elé menni énekelve, a gitárom ott volt a kezemben, de már valahol az elején leálltam, nem bírtam folytatni az éneklést sem. Nem tudtam tovább imádkozni a bűntudatom miatt, hiába vallottam meg mindent Istennek. Úgy éreztem, hogy eljátszottam azt a csodálatos valóságot az életemben, amire nemrég találtam rá, és új értelmet adott az életemnek: az Istennel való személyes kapcsolatot. Aztán ahogy már egy ideje csak ott ültem

tehetetlenül, hirtelen megláttam a gondolataimban Jézust a kereszten és egy pillanat alatt megértettem, hogy minden el van végezve! Mivel Jézus elhordozta minden bűnömet, nincs akadálya annak, hogy közvetlenül kapcsolódjak Istennel! Ettől azonnal felszabadultam, és folytatni tudtam az Istennel való személyes kapcsolatomat, az imádkozást, a gitározást és éneklést, az örvendezést, az imádatot, a Szent Szellemmel való betöltekezést.

Az történt, hogy a Szent Szellem egyszerően emlékeztetett az evangélium lényegére, és újra az került a figyelmem középpontjába, ami értelmet ad az életemnek, ami erőt ad arra, hogy új emberként éljek, hogy új erőm legyen arra, hogy egyre többször a Szellem gyümölcse jelenjen meg azokban a helyzetekben a gyengeségeim helyett, és hogy örömmel tudjak bármikor közösségben lenni Istennel.

Tudom, ez a tapasztalat nem volt egyedi az életemben. Sokan éltek és élnek át hasonlót, a bűnök miatt összezavarodott állapotban és az Istennel kapcsolatos bizonytalanságban, sajnos nem csak újonnan megtért időszakukban, hanem sokszor később is.

A helyreállítás egyik oldala

Ahogy az elmúlt harminc év alatt egyre több helyen ismerkedtem meg tesókkal, azt fedeztem fel, hogy sokáig voltak a hívők egyfajta elnyomás alatt tartva. Azokat is, akik szeretik az Urat, és nem akarnak bűnben élni, folyamatosan azzal terhelték, hogy ők bűnösök, és így is kell látniuk magukat. Arra tanítják őket, hogy feladatuk, hogy

felkutassanak magukban mindig valami bűnt, mert azok a bűnök az okai annak, hogy nem élik át Isten szeretetét. Pedig pont ez az elferdült tanítás okozta a hit hiányát, ami miatt nem tudták szabadon átélni Isten szeretetét, ami oly könnyen meg tudná szabadítani az embereket a bűnöktől és ezzel együtt a büntudattól is.

Néha hallottam egészségesebb tanításokat is, amelyek Jézus szavait hangoztatták, aki azt mondta, hogy aki hozzá jön, azt nem veti el. Mégsem tudott teljesen áttörni ez a szemlélet nálam annak idején, vagyis a tiszta evangéliumi hit, ahogy sokan mások is így jártak a kereszténységben.

Ezen az tudott nagy mértékben segíteni, amikor az Újszövetségben megtalálható kegyelmet kezdték egyre erőteljesebben tanítani, hogy felszabadítsák az embereket az állandó büntudat alól. Hirdetni kezdték, hogy Isten feltétel nélkül szeret és elfogad. Ez a felszabadítás annyira nagy lendületet vett, hogy itt-ott már olyan módon is beszéltek erről a szemléletről, amivel átestek a ló túlsó oldalára, és akaratlanul is azt üzenték a hívőknek, hogy teljesen mindegy, hogy vétkezik-e az ember vagy sem. Ez pedig már nyilvánvalóan téves irány.

A hiányos tanítás nehézséget okoz a dicsőítés közben is

Gondolj csak bele, mekkora nehézséget jelentett ez a zűrzavar a gyülekezetekben, különösen a dicsőítés átélésében. Amikor a dicsőítésvezetők, illetve az egész dicséretcsapat azon van, hogy a gyülekezet átélje Isten közelségét, az egyes hívők képtelenek voltak felszabadulni

erre, hiszen mindig az a tudat gyötörte őket, hogy még mindig találnak magukban hibákat, sőt, bűnöket, amivel biztosan nem közeledhetnek Istenhez.

Mások ezzel szemben a saját maguk által választott, nyilvánvaló bűnökkel terhelt életforma igazolását látták ebben, és úgy viselkedtek, mintha ugyanúgy Istent választották volna az életük Urának, mint azok, akik igyekeztek istenfélelemmel élni az életüket.

Egyértelmű, hogy mindkét irányzat képviselői hibáztak valahol, aminek fölösleges széthúzás, szekértáborokra tagozódás lett a következménye. Az egyének élete sem tudott sokkal nagyobb mértékben változni, főleg ott, ahol két különböző szélsőség egyikéhez ragaszkodtak.

Aztán az utóbbi években, habár alig észrevehetően, de elkezdtek közeledni az álláspontok, a nagyobb megértés és pontosabb tanítások által.

A kegyelemtanítások egyik eleme, hogy ne a bűnödre koncentrálj, hanem Isten jóságára. Ennél persze jóval többet tanítanak. Sokan azzal vádolják a kegyelemtanítás képviselőit, hogy ezzel semmibe veszik a bűn jelentőségét, vagyis a vétkezésre bátorítják az embereket, hiszen úgysem a bűnnel kell foglalkozni.

Ahogy a kegyelmet tanítók is egyre jobban csiszolják, pontosítják a mondanivalójukat, egyre tisztábban lehet látni, hogy miért tanítanak így. Nagy általánosságban elmondható, hogy nem azért tanítják azt, hogy „ne a bűnre koncentrálj”,

mert mindegy lenne. Egyáltalán nem mindegy, hogy vétkezik-e az ember vagy sem. Hanem azért mondják ezt, mert tudják, hogy ha az ember végre le tudja venni a tekintetét és a gondolatait a saját bűneiről, és Istenre tud figyelni, Jézust tudja nézni, akkor annak óriási ereje és hatása van. Ha a szívünkkel és a hitünkkel az Urat szemléljük, az Ő jóságát, igazságosságát, tökéletes szentségét, végtelen szeretetét és mindenre elegendő kegyelmét, akkor megtapasztaljuk, hogy ránk ragyog Isten dicsősége. Isten jelenlétének az érintése olyan felszabadító erőt hordoz magában, amely által képes az ember megtapasztalni az új életet, szívből megtérni a bűneiből, és valódi változáson keresztülmenni.

Tudom, sokan vergődnek még abban, hogy ha a „szentségre” gondolnak, akkor csak a saját bűneik jutnak az eszükbe, és ez leterheli őket. Nem tudnak másra gondolni, csak arra, hogy mekkora különbség van közöttük és Isten tökéletessége között. Habár az Istenhez közeledésünk első lépéseiben tényleg ezt látjuk sokszor, mégis meg kell értenünk, hogy Isten mit akar láttatni velünk. Megmondta az igéjében: Őt magát!

Ha csak annyit látunk, hogy bűnösök vagyunk, nem fogunk tudni továbblépni, még akkor sem, ha az eszünkkel tudjuk, hogy Isten jó és kegyelmes. Hiszen annyi mindent tudunk. De ilyenkor a tudás kevés. Akkor mi fog továbbvinni bennünket? Honnan lesz bennünk egy olyan lendület, ami felszabadít, és kirepít a fogságunkból? Hogy tudjuk megérinteni Isten

hatalmas kegyelmét? Hogy tudjuk megérinteni a ruhája szegélyét?

Mi pedig, miközben fedetlen arccal, mint egy tükörben szemléljük az Úr dicsőségét mindnyájan, ugyanarra a képre formálódunk át az Úr Szellemé által dicsőségről dicsőségre. (2Korinthus 3:18)

A mennyei dolgokon gondolkozzatok, ne a földieken járjon az eszetek! (Kolossé 3:2)

Még egy figyelemfelkeltő igeszakasz, amin érdemes elgondolkozni:

Mert őbenne kiválasztott minket magának már a világ teremtmése előtt, **hogy szentek és feddhetetlenek legyünk előtte szeretetben**. Előre el is határozta, hogy fiaivá fogad minket Jézus Krisztus által, akarata és tetszése szerint, **hogy magasztaljuk dicsőséges kegyelmét**, amellyel megajándékozott minket szeretett Fiában. Őbenne van - az ő vére által - a mi megváltásunk, bűneink bocsánata is; kegyelme gazdagságából.

(Efézus 1:4-7)

Itt is látszik, hogy Isten nem valamelyik teológiát vagy irányzatot akarja támogatni, hanem azt akarja, hogy megértsük: **nála a kegyelem és a szentség egy helyen megtalálható!**

Ha igazán megismerjük Isten kegyelmét, nem fog félelemmel eltölteni a szentség kérdése, hanem a szívünkbe kerül. Meg fogjuk tapasztalni, hogy Jó Pásztorként végigvezet bennünket

azon az úton, ahol megtanulunk Vele összhangban élni – és egyszer csak észrevesszük, hogy már jóval több isteni tulajdonság jelent meg az életünkben, mint amit a parancsolatokban olvasunk. Ráhangolódunk Isten gondolataira, érzéseire, szándékára egyre több helyzetben.

Tehát Isten azt akarja, hogy Őt szemléljük, hogy Őrá gondoljunk, az „odafelvalókkal” törődjünk, azokon jártassuk az eszünket, amik ott vannak fent, Jézus Krisztus trónjánál (Kolossé 3:2). Azt akarja, hogy ne magunkat lássuk, ahogy hozzá közelítünk, hanem Őt!

Amikor csak őt nézzük, akkor az ő végtelen szeretetére kell gondolnunk, hogy tisztán lássuk őt. János apostol ilyen röviden fogalmazta meg: „Isten szeretet.” Ennél egyszerűbben nem lehet megfogalmazni, hogy milyen Isten. Nem csak egy tulajdonságot ír le, hanem azt, hogy ha Istennel találkozol, akkor csak és kizárólag szeretettel találkozol. Méghozzá olyan szeretettel, amitől elmúlik minden félelmed. (1János 4:18 „a teljes szeretet kiűzi a félelmet”.) Bármilyenek is mutatták be eddig neked Istent, bármit is magyaráztak róla neked, tudnod kell: akkor tapasztalod meg őt igazán, amikor elkezdenek elmúlni a félelmeid. Lehetséges, kedves Barátom, hogy eddig csak egy eltorzított, hamisított Istenképet láttál magad előtt, amikor imádkoztál, és képtelen voltál közelebb kerülni hozzá. Ezt nem szabad annyiban hagyni.

Nem kell irányzatok közül választanod

A szélsőségeken elhelyezkedő keresztények általában nem látják magukat szélsőségesnek. Akik a kegyelemközpontú

tanítást tűzték a zászlajukra, előszeretettel nevezik a többieket, akik nem így gondolkodnak, törvénykezőnek. De tudnotok kell: ők nem nevezik magukat törvénykezőnek. Ők azt mondják, hogy Isten szentsége, igazságossága és ítélete ugyanúgy megkerülhetetlen, és általában a szentség tanítására hivatkoznak. Másfelől, a „hiperkegyelem” tanítói és követői sem feltétlenül tartják magukat annak, mert számukra a kegyelem nem más, mint az evangélium, az Újszövetség középpontja. Őszintén: ennyire esztelenek vagyunk? Élő hitű, újjászületett, Istennel járó keresztények, akiknek megvannak a saját bizonyásaik, megerősítő tapasztalataik a szentség vagy a kegyelem irányának a követéséről, vajon ennyien vakok lennének? Bármelyik oldalt is támogatod jobban: teljesen biztos vagy benne, hogy a másik vak, te meg jól látsz?

A helyreállítás másik oldala

Meg kell látnunk, hogy Istennél a kegyelem és a szentség egy forrásból fakad, az Ő személyéből. Ha ezt meglátjuk, akkor a mi szívünkben és életünkben is végbemegy ez a fúzió – a kegyelem és a szentség fúziója. Minden egészséges tanítás célja az, hogy az emberek megváltozzanak. Istennek is ez a célja. Amikor az Úr dicsőségét szemléljük, akkor a dicsőség hatására változunk át dicsőségről dicsőségre. Vagyis **amit szemlélünk, olyanná leszünk**. Ez garantálja, hogy úgy tudjunk közeledni Istenhez, hogy abban ne legyen disszonancia.

Istennek volt egy nagyszerű megoldása erre már az Ószövetségben is. Most lehetőségünk nyílik arra, hogy megértsük ezt a módszert, és mindenkinek az épülésére legyen. Ezékiel prófétának volt egy hosszú látomássorozata, amikor a nép még a babiloni száműzetésben volt, de Isten már a jövőben felépülő templomról beszélt a prófétának. A könyvének egyik szakaszában erről a dicsőséges templomról kapott látomásokat és kijelentéseket írja le:

Te, emberfia, hirdessed Izrael házának ezt a házat, hogy piruljanak vétkeik miatt. És mérjék utána arányosságát; És ha pirulni fognak mind amiatt, amit cselekedtek: e ház formáját és berendezését, kijáratait és bejáratait és minden formáit és minden rendeléseit és minden formáit és minden törvényeit jelentsd meg nekik és írd meg szemeik előtt, hogy megtartsák minden formáját és minden rendeléseit, s azokat cselekedjék. Ez a ház törvénye: a hegy tetején egész határa köröskörül igen szentséges. Íme, ez a ház törvénye. (Ezékiel 43:10-12)

Isten zseniális megoldása arra, hogy a népe szentségben éljen, nem abban állt, hogy közvetlenül ostromozza őket a bűneikkel. **Bemutatott nekik egy látomást, egy új, mennyei mintát**, ami egyrészt vonzó, másrészt teljesen szent. Ha „utánamérik az arányosságait”, vagyis jól átgondolják, milyen is valójában ez a mennyei látomásból ismerhető templom, automatikusan szembesülni fognak azzal, hogy mennyiben különbözik a saját szívük és életük ettől a szentséges templomtól, Isten dicsőséges lakhelyétől.

Vajon nem ugyanezt tesszük a dicséreték éneklésével? **Isten dicsérete nem mást jelent, mint az Ő jóságának, szentségének és csodálatos tulajdonságainak a kihirdetését!** Amikor ezeket hirdetjük (mint Ezékiel prófétának kellett hirdetni Isten tökéletes házát és arányosságait, hogy az emberek ennek hatására megtérjenek), akkor az emberek Isten dicsőségét látják meg. Nem azt szoktuk énekelni, hogy *milyen bűnösök az emberek*, hanem azt, hogy *milyen jó és szent a mi Istenünk!* Ezzel a hirdetés szolgálatát végezzük, és Isten dicsőségének adunk teret közöttünk.

Meggyőződésem, hogy amikor az emberek meglátják és megtapasztalják Isten dicsőségét, tökéletességét, szentségét, akkor vita nélkül szembesülnek a különbséggel, és a Szent Szellem munkája által megfogán bennük a vágy, hogy olyan tisztaságot akarnak magukra öltetni, ami harmóniában van ezekkel a mennyei, szentséges állapotokkal. Ehhez pedig Isten szeretetét és kegyelmét is világosan, egyértelműen kell hirdetnünk, énekkel és szóban egyaránt, hogy a megtérés lehetőségét is tisztán láthassák az emberek maguk előtt.

Nem véletlenül írja János apostol, hogy „akiben megvan ez a reménység”, mármint, hogy meg fogjuk látni Jézust színről színre, az fogja megtisztítani önmagát ugyanarra a tisztaságra, vagyis akinek már betöltötte a szívét ez a boldog reménység. (Lásd 1János 3:2-3.)

Isten szentséget akar létrehozni az Ő népében. De az Ő módszerei nem a mi módszereink. Az Ő útjai nem a mi

útjaink. Teljes mértékben engednünk kell, hogy az emberek úgy találkozzanak Isten dicsőségével, ahogy éppen vannak, mert így személyes és közvetlen módon, Isten átható szépsége és jósága fogja arra indítani őket, hogy megváltozzanak.